

ὥριμον προλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ κλέπτοντος αὐτὸν ἄωρον ἔτι) Λακεδ. Ὁ ἀγουροφάος θὰ φάη, ὁ μεστοφάος δὲ θὰ φάη Μάν. Ἀγ'ρουφάης ἔφαί, οὐ γουρ'μουφάης ἔμ'κι Αἰτωλ. Ὁ ἀγουροφάς ἐκέρδεξεν τὸν ὥριμοφά Χίος Κάλλια ἀγ'ρουφάης πάρα γουρ'μουφάης Ζαγόρ. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1, 277 κέξ. Ἀντίθ. καμωφάγος, ὥριμοφάγος.

ἀγουροφαίνομαι ἀμάρτ. ἀγουροφαίνομαι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ ρ. φαίνομαι.

Φαίνομαι ἄωρος, ὄξινος, δυσάρεστος: Μὴ σ' ἀγουροφαίνεται (συνών. φρ. μὴ σοῦ κακοφαίνεται). Ἀγουροφάνηκε δὸν τοῦ πατέρα μου. Πβ. ξινοφαίνομαι.

ἀγουροφέρνω Ἀθῆν. Εὐβ. (Κάρυστ. κ.ά.) ἀγ'ρουφέρνου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ ρ. φέρνω, περὶ οὗ ὡς παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 252.

Εἶμαι ὑπὸ τι ἄωρος, παρέχω ἐκδήλωσιν, γεῦσιν ἄωρου ἐνθ' ἄν.: Τὸ πεπὸν τοῦτο ἀγουροφέρνει Ἀθῆν. Ἀγ'ρουφέρν'νι τὰ κιράσια, εἶνι ξ'νά Αἰτωλ. Τὸ κρασί ἀγουροφέρνει (προέρχεται ἐκ σταφυλῶν οὐχὶ ἐντελῶς ὥριμων. Συνών. φρ. φέρνει μὲν ἀγουράδα, δι' ἣν ἰδ. ἀγουράδα) Κάρυστ.

ἀγουροφτασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγ'ρουφτασμένους Θεοσ.

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ φτασμένος μετοχ. τοῦ ρ. φτάνω.

Ἐπὶ καρποῦ, ὁ ὅποιος συλλέγεται μὲν ἄωρος, ὠριμάζει δὲ πῶς οὕτως ἀφ' ἑαυτοῦ: Τὰ σῦκα εἶνι ἀγ'ρουφτασμένα. Συνών. ἀγουρωριμασμένος (ἰδ. ἀγουρωριμάζω).

ἀγουροφυτεύω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ ρ. φυτεύω.

Φυτεύω τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου εἰς νέαν φυτεῖαν ἅμα τῇ ἀποκοπῇ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ στελέχους χωρὶς, ὡς ἀρμόζει, νὰ θάψω αὐτὰ εἰς λάκκον, ἵνα οὕτω προπαρασκευασθοῦν εἰς ἀσφαλῆ ριζοβολίαν καὶ βλάστησιν, ἁλῶρως, ἀκαίρως φυτεύω.

ἀγουροφύτι τό, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγουροφυτεύω ἀναδρομικῶς.

Φυτεία κλημάτων τῆς ἀμπέλου ἥμα τῇ ἀποκοπῇ αὐτῶν ἐκ τοῦ στελέχους. Ἰδ. ἀγουροφύτι.

ἀγουροψήνω ἀμάρτ. ἀγουροψήνω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ ρ. ψήνω.

Δὲν ἀφίνω τι νὰ ψηθῇ ἐπαρκῶς, ὅπτιω τι ἀτελῶς: Μ' ἀγουρόψησες τὸ ψωμί. Ἀγουροψημένο ψωμί.

ἀγουρωμένος ὁ, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος. Πβ. ἀρχ. ἡνδρωμένος.

Ἀνδρεῖος.

ἀγουρώνω ἀμάρτ. ἀγουρώνω Βιθυν. ἀγουρώνω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος.

1) Παροξύνω, ἐρεθίζω, κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ Θήρ.: Μὴ μοῦ ἀγουρώνῃς τὸ παιδί. Πβ. ἀγουρεύω 1. Συνών.

ἀγγρίζω 1. 2) Διατείνω τοὺς ὀφθαλμούς, ἐντείνω τοὺς βολβούς Βιθυν.: Ἀγγούρωσε τὰ μάτια του καὶ τὰ καμὲ σὰν κανκιά. Συνών. γουρλώνω.

ἀγουρωπὸς ἐπίθ. Εὐβ. (Κάρυστ. κ.ά.) Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ.ά.) Σέριφ. ἀγουρωπὸς Ἀνδρ. Θήρ. ἀουρωπὸς Νάξ. (Γαλανάδ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωπός.

Ὁ ὑπὸ τι ἄωρος, ἐπὶ καρπῶν ἐνθ' ἄν.: Τὰ σταφύλια ἀγουρίζουν ἀκόμη, εἶναι ἀγουρωπὰ Θήρ. Ἀγουρωπὸς ἐλαῖες Κάρυστ. Ἀγουρωπὸ ἀχλάδι - καρπούζι - πεπόνι κττ. Λακων.

ἀγουρωριμάζω ἀμάρτ. ἀγουρωριμάζω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ ρ. ὠριμάζω.

ὠριμάζω, ἐπὶ καρπῶν οἱ ὅποιοι ἀποκόπτονται ἄωροι ἔτι καὶ οὕτω ἀποκείμενοι ὠριμάζουσιν ἀφ' ἑαυτῶν: Αὐτὰ τὰ βερίκοκα δὲν εἶναι καλά, εἶναι ἀγουρωριμασμένα. Συνών. ἀγουροφτασμένα (ἰδ. ἀγουροφτασμένος).

ἀγουρωτὸς ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.) ἀγουρωτὸς Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος.

Νεανίας εὐρωστος, ἐράσμιος ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἐσὺ θὰ βρῇς ἀγουρωτὸν νὰ ῥθῇ νὰ σ' ἀγκαλέσῃ

κ' ἐγὼ θὰ βρῶ ἀισταύρατον νὰ ῥθῇ νὰ μὴ μαδήσῃ

(ἀισταύρατον = σταυραετὸν) Σιάτ. Συνών. ἄγουρος B 1.

ἀγουστέλα ἡ, Κεφαλλ. ἀχ'στέλα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀγουστάλιον. Πβ. καὶ G Meyer Neugr. Stud. 4,6.

1) Τὸ δεύτερον σῦκον τῆς βουσκῆς ὠριμάζον κατ' Αὐγουστον, σῦκον καλὸν καὶ ἄδρὸν Κεφαλλ. 2) Ἀπίδιον μεγάλου σχήματος ὠριμάζον κατ' Αὐγουστον Ἰμβρ.: Μᾶς φέραν ἓνα καλάθ' ἀχ'στέλις.

ἀγούστελας ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγουστέλα.

Ὁ εὐτραφὴς καὶ ἄδρὸς ὡς ἀγουστέλα, ὁ ἰδ., στιβαρὸς, ζωηρὸς.

-ἀγρα κατάλ. παραγωγικὴ σύνθη.

Ἡ κατάλ. αὕτη ὠρμήθη ἐκ τῶν εἰς -ἀγρα συνθέτων καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ ποδάγρα, χειράγρα, τὰ ὅποια δηλοῦν νόσημα. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4, 4 καὶ 9 καὶ ΓΧατζιδ. Γεν. Γλωσσ. 305 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 23 (1911) 160.

Δηλοῖ καθόλου πάθος, κακότητα, ἐλάττωμα, οἷον ἀγαθὸς - ἀγαθάγρα, ἄμελος - ἀμελάγρα, ἀνάμελος - ἀναμελάγρα, ἀνάφαρος - ἀναφαγάγρα, ἀφορμὴ - ἀφορμάγρα, ζαβὸς - ζαβάγρα, κουφὸς - κουφάγρα, λίμα - λιμάγρα, νύστα - νυστάγρα, σκοτεινὸς - σκοτεινάγρα, στραβὸς - στραβάγρα, τυφλὸς - τυφλάγρα κττ.

ἀγραβανεᾶ ἡ, Λακων. Κύθηρ. Κωνπλ. ἀγραβανεᾶ Ἡπ. (Κεστόρ.) ἄγραβανεᾶ Ἡπ. ἀγραβανεᾶ Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγραβάνι. Πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 26 (1914) Λεξικογρ. Ἀρχ. 65 κέξ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Εἶδος φυτοῦ κοσμητικῆς καὶ φαρμακευτικῆς μὲ ἐρυθροὺς κερασσοειδεῖς καρπούς, φυσαλὶς τὸ ἀλικάκαβον (physalis Alkekengi) τῆς τάξεως τῶν στρυχνωδῶν

